ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XIX, бр. 113 (1868) | В. Търново, четвъртък, 19 септември 1963 г. | Цена 2 стотинки

ОКР. НАУЧНА БИБЛИОТЕКА Дим. Ст. Благоев ГР. ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Пълно мобилизиране и рационално използуване на силите!

СЪЗДАДЕНА Е ДОБРА ОРГАНИЗАЦИЯ

За кооператорите от нашето стопанство есенната кампания винаги е била и си остава най-напрегнатия сезон в работата на полето.

Имайки предвид слабостите, допускани през миналите години, управителният съвет на ТКЗС още отрано взе необходимите мерки за навременното прибиране на реколтата от окопните култури и лозята. Още в началото на август на заседание бяха приети конкретни мероприятия. Преди започването на работата по изваждането на цвеклото и брането на грозде и силажирането, по радиовъзлите в съставните села се изнесоха и беседи, а след това — информации за хода на работата. Поздравяваха се най-добрите в специални концерти. Не се отминаваха и слабостите, допускани от отделни бригади и звена.

Всичко това помогна за мобилизиране на кооператорите и за подобряване качеството на извършената работа.

Изваждането на захарното цвекло от 2300 декара ние започнахме още на 6 август и вече приключваме с тая задача. Рано започнахме и силажирането с петте силажокомбайна, като целта ни беше да намалим напрежението си по време на прибирането на царевицата и усиления гроздобер. Отначало силажирахме царевица с кочаните в млечно-восъчна зрялост. Само за една седмица бяха орязани и силажирани 1500 декара царевица, от които приготвихме над 3500 тона силаж. Преминахме и към силажиране на царевични стъбла, от които предварително обирахме кочаните. Благодарение на това, че по-голяма част от царевицата ни е на поливни площи, все още имаме зелена маса, която прибираме по разделния начин и силажираме. Досега сме приготвили над 7000 тона доброкачествен силаж. Разполагаме и с над 2000 декара фуражна царевица втора култура, отглеждана на поливни площи, която не само ще осигури подхранването на животните през този период, но гарантира и изпълнението на плана ни за силажа.

Към прибирането на гроздето, което за нашето стопанство е основен източник на парични доходи, ръководството насочи през последните десетина дни цялото си внимание. Редовно бране на грозде с всички бригади започнахме от 2—3 септември, като на всяка бригада ежедневно определяхме задачите, колко щайги грозде трябва да подготвят, за какво качество, с каква опаковка и т. н. Строго държахме за изпълнението на възложения график, благодарение на което бригадите изпълняваха всичко, каквото им е поръчано. Ежедневно само нашето стопанство досега е товарило по 10—12 вагона грозде, като в отделни дни достигахме до 14 вагона. До 15 септември включително сме предали на ОТП — Павликени 987 тона десертно грозде при план 1200 тона, от което 90 на сто е прието за екстра качество.

Досега най-много грозде за износ — 211 тона — е предала четвърта бригада в с. Стамболово с бригадир Стефан Събев. Много висококачествено грозде предават и бригадите на Стойчо Гушев, Живко Радев и Станчо Станчев от с. Михалци. По над 100 тона гродзе за износ са предали бригадите на Кирил Радев и Цвятко Георгиев от с. Лесичери. Плодородието в лозята ни дава основание да очакваме над 2000 тона грозде за износ, което е 800 тона над плана.

За изтеглянето на някои селскостопански работи, с оглед да се облекчим при по-късното натоварване, както и за качественото изпълнение на задачите, значително ни помага приложеният принцип на материалния стимул. За всеки тон предадено грозде екстра качество на кооператорите, участвували в брането, манипулирането и на отговорниците на пунктовете, ние заплащаме премия 15 лева. Заедно с премията възнаграждението на кооператорите ежедневно достига до 5 лв. Това импулсира и кара кооператорите всеки ден да се отзовават на задачите.

Тодор ЗАХАРИЕВ
зам. председател на ТКЗС „Комуна" — с. Михалци

СВЕДЕНИЕ

за изпълнение на по-важните селскостопански работи в проценти към 17 септември 1963 година

ТКЗС	Освободени площи от зах. цвекло	Обрана царевица	Силажиране
1. Долна Липница	100	26.4	90.6
2. Сухиндол	100	64.9	77.7
3. Церова кория	100	20.9	55.4
4. Лясковец	98.8	14	86.6
5. Михалци	92.5	55.6	90.4
6. Дъскот	88	61.5	88.5
7. Стражица	80.8	55.4	62.3
8. Самоводене	79.7	33.8	71.3
9. Бяла черква	77.3	30.4	95
10. Караисен	71.2	38.3	75.8
11. Джулюница	68	37.9	84.4
12. Масларево	55.3	33.5	72.6
13. Върбовка	52.6	52.5	76.6
14. Асеново	48	61.7	63.6
15. Козловец	47.6	40.2	91.6
16. Павликени	43.3	35.9	68
17. Алеково	41.3	25.7	58.3
18. Камен	40.5	36.5	97.7
19. Обединение	38.9	40.3	76.9
20. П. Тръмбеш	38.7	59.2	62.2
21. Поликраище	37.3	40.1	94.3
22. Ресен	35.4	30.9	60.8
23. Морава	32.4	58.6	87.6
24. Златарица	31.4	27.6	56.3
25. П. Сеновец	30.3	42.3	82.4
26. Д. Оряховица	27.8	31	77.8
27. Овча могила	20.2	53.3	66.6
28. Сушица	20.2	9.6	48.4
29. Драганово	15.8	31.4	58.5
30. Страхилово	15.2	24.7	83.8
31. Г. Студена	8.4	70.7	60.9
32. Беброво	—	80	55
33. Константин	—	58.3	27
34. Килифарево	—	69.5	65
35. Кесарево	0	56.7	54
36. Ореш	0	47.2	44
37. Балван	0	29.9	70.8
38. Драгомирово	0	23.2	68.3
39. В. Търново	0	15.4	54.1
40. Елена	—	10.9	50
41. Буйновци	—	0	0
ДЗС			
1. Лясковец	—	52.7	66.3
2. Свищов	—	34.2	22.9
3. Сова та	—	29.7	35.7
Всичко за окръга:	**43.5**	**38.7**	**71.1**

ПРОСЛАВА НА РОДНИЯ КРАЙ

Винарските предприятия във Великотърновски окръг са едни от най-големите в страната. През изминалата година те са дали около една четвърт от националното производство на вино. Майсторите-винари не произвеждат само големи количества вино, но се стремят постоянно да подобряват неговото качество.

През това лято в Любляна се състоя международен конкурс по качествата на вината. В него предприятията от нашия окръг завоюваха завидни успехи. За висококачествени шампански и гъмзови вина Държавният завод за вино в Лясковец е получил 7 златни и 5 сребърни медали, произвежданите в ДСП „Винпром" — Свищов вина „Каберне" бяха удостоени със 7 златни и един сребърен медал. А десертните и сухи вина, производство на „Винпром" — Павликени, получиха два златни и пет сребърни медала. Известната в нашата страна сухиндолска гъмза спечели три златни и два сребърни медала.

Високите международни награди са признание за добрата работа на лозарите-кооператори и на майсторите-винари в нашия окръг. Тези награди показват, че нашата страна си осигурява добър международен пазар.

Тежки и сочни гроздове са на виснали в лозята на Лясковския кооператив. Тук отдавна е започнал гроздоберът Досега е предадено 168 тона грозде за износ и 220 тона на „Винпром".

На снимката: Звеното на Енчо Йорданов бере грозде за износ.

* * *

ПЛАНЪТ ЩЕ БЪДЕ ПРЕИЗПЪЛНЕН

Гроздето, отглеждано от лясковските лозари, отдавна е известно зад пределите на Родината. Сега кооператорите подготвят за износ много и висококачествено грозде. До 18 септември изкупвателният пункт на ОТП в Лясковец е изпратил за чужбина предимно за средноевропейските страни 168 тона грозде.

След като пристигне от кооперативните лозя в изкупвателния пункт, гроздето се подготвя в зависимост от изискванията на потребителите в различните страни. Тази манипулация се извършва от 180 работници, болшинството от които имат дългогодишен опит. Гроздето се подготвя така, че да изтрае дълъг път и да достигне до консуматорите напълно запазено. Досега изпратеното грозде от Лясковец е било приемано във всички страни като висококачествено.

Разгарът на износа на грозде настъпва от днес. Дневно тук ще бъдат подготвяни за чужбина около 30 тона. Не помалко грозде ще се изпраща и за вътрешния пазар.

Реколтата показва, че през тази година планът за износ на грозде значително ще бъде преизпълнен, а това ще донесе нови по-големи доходи на кооператорите.

В. Буташков

ТРЯБВА ПО-РЕШИТЕЛНА СТЪПКА!

Добър плод даде полето на Драгановския кооператив тази година.

Това пълни сърцата на кооператорите, радва и ръководителите. Но... сега не е малко затрудненото да се прибере плодът без за губи. Струпа се много работа: силажиране, прибиране на слънчоглед, има да се вади захарно цвекло, да се бере грозде, царевица, зеленчуци...

Досега планът за силажирането е изпълнен едва 50 на сто. Листната маса прегоря. Можеше ли да не е така? Можеше, защото в Стрелец и Г. Г. Тръмбеш до преди 15 дена не бяха силажирали почти нищо. В Стрелец силажокомбайнът бездействуваше не един ден, а в Г. Г. Тръмбеш пък изчакваха да привършат другите работи. И в Драганово два силажокомбайна често бездействуваха, когато поради несигурен транспорт, когато поради друго. Допускаше се при силажните ями да няма достатъчно хора за разтоварване или да се напуска работа рано. Сега се вземат мерки комбайните да не спират от тъмно до тъмно, организира се и двусменна работа край силажните ями, но защо порано не се взеха тези мерки, когато имаше и повече и по-качествена суровина?

Прави впечатление, че за облекчаване труда на кооператорите е направено съвсем малко. Ако, например, беше механизирано разтоварването на силажната маса, а сега и на царевичните кочани, на захарното цвекло, всеки три ремаркета щяха да заработят колкото за още едно. Една транспорт на лента за насипване на царевицата можеше да спести труда на 30—40 кооператори.

Вярно е, че сега транспортът не достига, защото се струпа много работа наведнаж. За намаляване на тези затруднения на ТКЗС, поне за в бъдеще, може да помислят и другарите от Завода за фуражни смеси в Павликени, до където всеки ден само от Драганово се губят по два камиона и често се налага да чакат дълго и предълго там.

Прибирането на царевицата сега в Драгановското стопанство върви мудно. С кукурузокомбайните до 18 септември са почистени едва 760 дк и 1330 на ръка, което е по 60—70 дк дневно с машини и толкова на ръка. За освобождаването на площите с царевица при такъв темп едва ли ще се завърши до края на следващия месец.

Това не можеше да не разтревожи ръководството и то вече загрижено се е заловило за работа. За мобилизиране на хората управителният съвет взе решение за месеците септември и октомври да дава от 0.5 до 1.5 кг. царевица, като дневна премия за направени от 20 работни дни нагоре в прибирането на културите. Това им пулсира и излизащите на работа се увеличават, но в селото има не малко, предимно млади хора, които все още са безучастни. Само в Драганово неизлизащите на работа са не по-малко от 50—60 млади хора, а това са 50—60 декара неприбрана царевица всеки ден. По-голяма помощ трябва да окажат и служителите. Сега идват 100 души студенти, които ще свършат немалко работа.

Трябва обаче да се държи по-строга сметка за всеки човек, да се създаде обстановка на нетърпимост към ония, които в тия напрегнати дни са настрана.

Тия дни никой не може да каже, че в Драганово стоят със скръстени ръце, но трябва решителна стъпка!

Ил. МОНОВ

ЗА ВАГОНИТЕ И ТОВАРИТЕ В ДВЕ ГАРИ

☆ Неоправдано задържане на вагони по повече от 40 часа
☆ Примиренчество към товародателите

Усилените превози по железниците вече настъпиха. Навсякъде по гарите ежедневно, еже часно се подават по много вагони за извозване на промишлената и селскостопанската продукция. Повелята сега е правилно да се разпределят и бързо да се обработват вагоните, което ще помогне с наличния вагонен парк да се задоволят нуждите, които са толкова кръщящи, особено сега по време на усилените превози.

Така ли обаче се изпълнява тази задача от всички гари? Не. Ето какво показва проверката в гарите Самоводене и Поликраище. Планът за местния престой на вагоните за август е изпълнен от гара Поликраище 82.2 на сто, а в Самоводене 76.6 на сто. Не се е изменило положението и сега. Планираният местен престой на гара Самоводене за септември 17.50 часа не се спазва. Допуска се вагоните масово да престояват над допустимия престой, а в някои случаи даже и по цели денонощия. Така, например, вагони № № 183014 и 84106 са стояли в гарата по 109 часа, №183374-90, №84125 и 384582 по 62, №183405-51, № 83621-43. За времето от 1 до 17 септември са престоявали средно по над 40 часа 33 вагона.

Увеличение на местния престой и неизпълнение на плана е допуснато и в гара Поликраище. Очевидно установените задължения и 237-то постановление на Министерския съвет не се изпълняват. Една от причините е в товародателите — ДИП „Строителни материали" (каменни кариери — Самоводене), в сушилните на „Тютюнева промишленост" — Поликраище и други.

Цехът „Каменни кариери" — Самоводене не товари денонощно подадените му вагони. Подадените вечерта вагони не са готови за маневрата през деня, а остават да се извозят чак на другата вечер. От отпуснатите 267 вагона за времето от 1 до 16 септември те са натоварили 207. Останалите 60 вагона са стояли в гарата и изкуствено са повишили местния престой. И това става, защото планът на цеха „Каменни кариери" не се изпълнява ритмично. От това, което следваше да бъде произведено, например, през първата половина на септември, е изпълнено едва 57 процента. Само на 14 септември при план 293 кубически метра чакъл са произведени 67.5 и са натоварени общо 8 вагона от подадените им 27. Съвсем неоправдано са задържани останалите 19 вагона.

В гара Поликраище бавно се разтоварват вагоните с въглища. Почти всички вагони, пристигнали за „Тютюнева промишленост", не се обработват в определените срокове. Случаят с вагон № 79950, който е престоял 33 часа, говори за лоша държавна дисциплина.

За мудното обработване на вагоните дял имат и железниците. В какво се изразява то? Преди всичко в това, че неритмично се подават вагоните за натоварване по вина на оперативния сектор при ЖП управление — Г. Оряховица. Има случаи, когато на гара Самоводене се изпращат повече вагони, отколкото са планирани за натоварване. Такъв е случаят на 2 септември. Планирани са 23 вагона, които фактически са натоварени, а се докарват 37.

Случай за ненавременно отвозване на вагоните има в гара Поликраище. И то особено на вагони от базата на „Петрол".

Тези и други още пропуски стават пред очите на началниците на двете гари — Петър Великов и Стефан Добрев и ЖП управление — Г. Оряховица. Би следвало недостатъците в работата да се отстраняват незабавно, а виновниците да се накажат.

За допуснатите неудачи при обработката на вагоните се предполагаше, че началниците на гарите строго са санкционирали товародателите, така както гласи и уставът на железниците. В действителност обаче, това не е така. Началникът на гара Самоводене — Стефан Добрев от началото на годината досега не е съставил нито един акт за денгуба. Примиренческо отношение по този въпрос има и началникът на гара Поликраище — Петър Великов.

Съгласуваност в работата е хубаво да има, но „съгласуваност" на такава основа за оправдание на взаимните недостатъци в работата никому не помага. Напротив, тя пречи на цялостния, пълнокръвен живот на гарите, на изпълнението на плана.

Антон ГУГОВ
От Инспекцията за партиен и държавен контрол — В. Търново

Димитър БУРНЕВ
от Редакцията на в. „Борба" — В. Търново

НАШИЯТ РЕПОРТАЖ

ДРУЖБА, РОДЕНА В ПОЛЕТО

СЕЛОТО, сгушило се в низината, срамежливо се крие зад стволестите клони на овощните дървета.

Радко жителите на Горски Тръмбеш виждаха външни хора помежду си. Затова, когато научиха, че при тях ще дойдат студенти от В. Търново, малцина повярваха. Но в понеделник млади момци и девойки с весел глъч изпълниха селото.

Студентите пристигнаха — тази вест бързо обходи къщите. Като свои чеда, дошли се от далечен път, ги приеха кооператорите. В много домове вечерта бе празник. До късно светеха прозорците.

Радваха се всички.

Намерихме студентите на другия ден недалеч от селото. Пътят до тях минаваше през почти пресъхнала рекичка. Пепелта по него се бе напластила — цяла педя. Бе обед и те почиваха под сенките на два големи ореха. Повечето бяха историци. Дошли от преди два-три дни от най-различни кътове на Родината, те още не бяха се опознали. Но ето, че Бистра Андреева от Габрово и Венета Димитрова от Русе са вече неразделни приятелки. В общежитието ще живеят в една стая, заедно са и тук. Докато другите почиват, те имат толкова много неща да си кажат.

Наблизо до тях Тоню Петров Инсеров разказва нещо интересно. Той е от Толбухинско, дълги години е бил учител.

— Имах язва и всяка пролет и есен тя кърваше. И знаете ли кога реших да се оперирам? — Обърна се той към колегите си. — Когато прочетох в „Учителско дело" интервюто на проф. Ал. Бурмов за новия институт във В. Търново.

— Е, доволен ли си сега? — шеговито му подхвърли някой.

Тоню не отвърна. Усмихна се и другарите му разбраха. Та нали и те като него са първокурсници, изживели все същите тръпетни вълнения!

— Колеги, хайде, ставайте! — подканя вече отговорникът на групата Костадин Георгиев.

Наскачаха, затърсиха ножовете си!

На единия край на блока Цани Тодоров седна на кормилото, Трактурът весело запя и вдигна прах след себе си. На другия ред, откъдето бе минал той, се наредиха студентите на групички. Момчетата изваждаха цвеклото и го хвърляха на камари. Момичетата с ножове го почистваха. Някои вършеха това умело, на други не им се отдаваше леко.

— Ще свикнат всички. Първи ден им е. Елате утре, след няколко дни — друго ще бъде.

Звеноводът Момчо Георгиев минава от група на група — ще извади отнякъде останало цвекло, ще помогне, където трябва.

Весели бяха групите. Някой ще подхвърли шега и дружен смях отеква в равнината. Тук на полето се ражда, укрепва една хубава дружба, дружба в труд.

П. КАЙШАНОВ

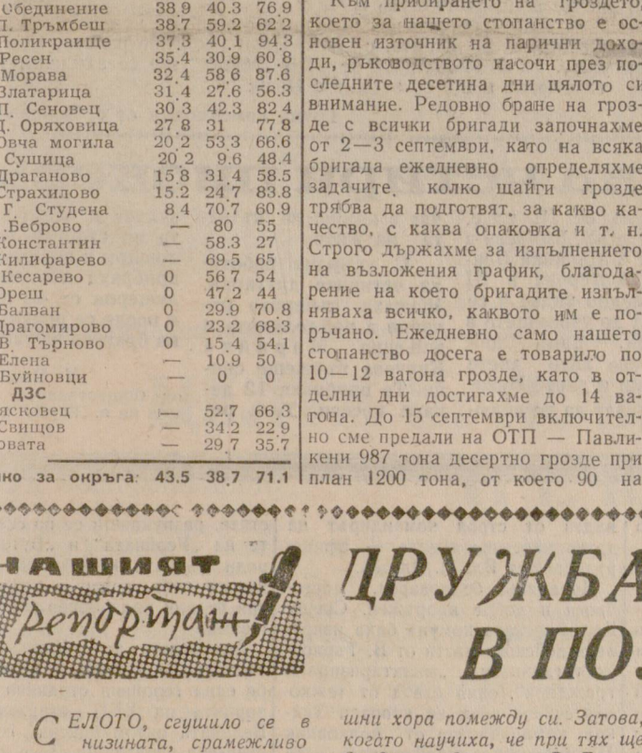

На снимката: Студентите по история във ВПИ „Братя Кирил и Методий". Йовка Йотова и Милка Иванова чистят захарно цвекло.

Оживено е по блоковете на оперативното стопанство в с. Д. Оряховица. От няколко дни тук работи студентска бригада от Висшия педагогически институт „Братя Кирил и Методий" — В. Търново.

Снимки: Ив. Воденичаров

Младежки простори

☆ РЕДАКТИРА НЕЩАТЕН МЛАДЕЖКИ ОТДЕЛ ☆

ПРИ МАВРИКОВЦИ Е ТАКА

Комсомолката Петранка Рачева от тъкачния цех на предприятието изпълнява 118,6 на сто трудовата си норма, при 99,5 процента първо качество.

* * *

СЧУВСТВО на голяма отговорност ежегодно младите тъкачки, предачки, пресуквачки, младите работници от ДИП „В. Мавриков" — В. Търново дават лични обещания. Първа тяхна грижа, когато застанат край становетe и хилядите вретена, е достойно да изпълнят дадената дума.

Този стремеж и ентусиазъм породи и призивът, с който излязоха през август т. г. комсомолците от второ дружество на ДКМС при предприятието, работещи в смяна „И".

Въпросът по изпълнение на обещанията е в центъра на вниманието на цялата заводска комсомолска организация. Организирани и системни са грижите на дружествените и заводския комитети. За да се изброят те, би трябвало излежда да се започне от ежедневните и на пръв поглед дребни прояви. А те оказват своето влияние: действени са кратките „мълнии" и „тревоги"; не всякога приятен, но винаги полезен е смехът в стършеловите стенлисти, които издава дружеството на ДКМС при пресуквачния цех. Мобилизиращо действува и ежемесечното отчитане на работата по изпълнението на плана и обещанията. На тези съвещания, станали система, се дава точна сметка за положението във всяко дружество, за всяка смяна, за най-добрите и изоставащите млади работници през изтеклия период.

Едни от най-добрите и ценни помощници са комсомолските контролни постове. Те ежедневно действуват във всяка зала и цех на предприятието, със зорко око откриват изоставането и нередностите и навреме вдигат тревога. Ефикасна и другарска е тяхната помощ към младите работници.

Тук, разбира се, би трябвало да се посочи и изучаването и достигането на успехите на най-добрите.

Има и нещо друго, което буди голям интерес у комсомолците. Всеки се стреми да завоюва в две поредни тримесечия специалната карта на Градския комитет на ДКМС, присъждана от дружественото бюро, като по този начин добие право да участвува в градската конференция на младия качественик.

Това са форми на работа, които комсомолската организация при ДИП „В. Мавриков" умело ползува за активизиране на младите работници. Резултатите са радващи. Ето — делегатката на Десетия конгрес на Комсомола, тъкачката Димитрина Пашева е изпълнила производствения си план за август 148 на сто, комсомолката-предачка Недка Балевска — 151%, пресуквачката Милка Радославова — 142 на сто. Не само единичните резултати учудват с проценти. Младежката бригада на В. Чолов за август има изпълнение на плана 105,68 на сто при 98,3 на сто първоначална продукция.

Така е при комсомолците-мавриковци: дадат ли дума, те мобилизират всички сили, но я изпълняват. А това най-добре се илюстрира с ентусиазирания труд, който сега полагат, за да станат обещанията за 1963 година жива реалност.

ДОБРИТЕ ХОРА СА НАВСЯКЪДЕ

Постъпих на работа като стажантка в счетоводството на Промишления комбинат в гр. Елена и още от първия ден ме посрещнаха топло. Всеки ми обясняваше с най-голямо старание особеностите на работата. От първия ден у мене се породи чувство на уважение към тези хора. Разведоха ме из цеховете на предприятието. И там усетих добротата, с която работниците срещат счетоводния персонал. Само след няколко дена аз разбрах, че тука най-важна е задружността. В чест на 9 Септември Промишленият комбинат преизпълни плана. Редом с целия колектив, аз изживях голямата радост от този успех.

Тази сърдечност и голямо внимание ми се струва, че ще помня винаги в бъдещия си път като служителка.

Маргарита Ив. Петрова
уч. от III „д" курс — Икономически техникум „Васил Коларов" — В. Търново

РАДОСТТА НА 22-ГОДИШНИТЕ

В края на месец август в салона на училището в с. Долна Липница се събрахме ние — 22-годишните. Една хубава инициатива беше събрала бившия ни VII„а" клас. Преди 8 години завършихме основното си образование. Разпиляхме се и ето ни сега пак заедно.

Другарката Гинка Прокопиева, която ни бе класна, с учудване забелязва, че сме се променили. Много от нас са вече семейни. Други работят далече от родния край. Всеки имаше какво да разкаже.

С веселие и песни тази среща продължи до късно след полунощ. Ще се срещнем пак през 1970 г.

Трифон Тодоров
мед фелдшер в с. Вързулица

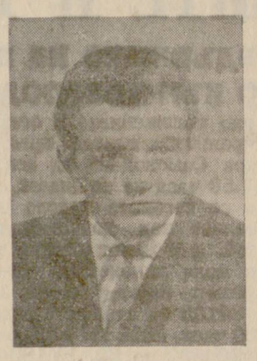

Винаги старателен — и в труда и в ученето — такъв е комсомолецът Иван Райков. Като шлосер в ДИП „Металургия" — Г. Оряховица той изпълнява дневната си норма 160 на сто.

Пред Деня на Българската народна армия

ДОСТОЙНСТВОТО НА СИНОВЕТЕ

ПЪРВИЯТ

БЕШЕ В КРАЯ НА ЗИМАТА. По високите родопски върхове все още се белееха неразтопените петна на снега. Студен зимен вятър свиреше в още голите клони на дърветата, сякаш искаше да заглуши свистенето на мините.

Стреляше батареята на офицера Дончев.

— Огън!

Разчетът залегна зад миномета. Мината издаде необикновено слаб пукот, излезе сякаш без желание от цевта и побърза да забие малкото си смъртоносно тяло в земята.

Петнадесет крачки. Петнадесет крачки между бойците и мината. Петнадесет крачки между живота и смъртта. Всеки момент мината можеше да избухне. Разчетът стоеше прилепен до земята. А можеше да избягат! Но никой не помръдна от мястото си.

Петър пусна студената плоча на миновета и се изправи. Бавно и нерешително. . . Първата крачка към смъртта. Пред очите му като на екран пробягна споменът за равното като длан търновско село, отворените от ужас очи на майка му, побледнялото лице на бащата.

„А трябва! За тях!"

И направи втората крачка.

Мината не избухна. Умелите войнишки ръце я обезвредиха.

Достойнството беше спасено.

* * *

ВТОРИЯТ

В „АЛЕЯТА НА ОТЛИЧНИКА" има много имена и снимки на отличилите се бойци. Там е и неговата снимка. Младши сержант Петков е командир на отлично отделение. Колко труд трябваше за това! Колко усилия! Обясняваше, спореше, а, когато беше необходимо, ставаше строг. Тогава се чуваха само заповедите му. И другарите изпълняваха. Сега — всички носят на гърдите си най-голямата награда на Партията, най-голямата награда на командването — „Отличник по бойната и политическата подготовка".

* * *

ЕФРЕЙТОРЪТ

ТЕЖКИЯТ ПРИБОР тегнеше на раменете. През зимата измръзналата му метална част пареше със студенината си войнишките пръсти. Очите му се изморяваха до болка от продължителното взиране в малките черни кръстчета.

Но Кьоровски даваше винаги точни данни. По тях оръдията бавно и застрашително се насочваха в целта.

Батарейният командир и другарите му бяха така сигурни в него. И той не сгреши. А за старанието винаги има награда.

Малко бяха думите на командира.

— За показани отлични знания по бойната и политическата подготовка произвеждам в звание ефрейтор редника Кьоровски.

И това беше най-голямата награда.

* * *

ДВАМАТА ОТ РАДИОПОСТА

НАГЛЕД животът им протича спокойно и равномерно. Етерът пищи в слушалките тревожните сигнали — сигнали, непознати за другите. За младши сержант Дамянов и за редник Куцаров те са ежедневие, героично и обикновено ежедневие.

Колко радиограми са пристигнали тук!

А те трябва винаги да са на своя боен пост — поста, в който на пръв поглед всичко е спокойно.

* * *

ТЕ ВСИЧКИТЕ

ТЕ ОТБИВАТ своя войнишки дълг към Родината. Не носят на раменете си зелените пагони на българските граничари, но са техни първи приятели и помощници. Тук те се калиха и израстнаха.

Много са нощите, когато със заредени автомати се взират в тъмнината, а много са и нощите, когато без да затварят очи, макар за минутка, водят нощни занятия.

Това са воините от нашата южна граница. Те расняха в плодородния търновски край и получиха първия си урок по история сред развалините на Царевец и Трапезица.

Те са синове на работници и служители, на трудови селяни, на хората, които със скромния си труд поставят големите червени тухли на бъдещето. Тези хора очакват най-голямата награда от своите синове — достойството за изпълнение на най-отговорния дълг — пазител на родната свидна земя.

Иван АНГЕЛОВ
от с. Килифарево

СИСТЕМНО РАВНЕНИЕ С ПЪРВЕНЦИТЕ

Не един път имената на най-младите работници в Държавни захарни заводи са се произнасяли с гордост и почит и са служели за пример. Така стана и сега в изпълнените с трудова надпревара дни около 9 Септември. В тази благородна битка се наложиха като най-добри комсомолците Димитрана Чобанова, Розка Добрева, Кина Цакова, Румяна Чеснарева, Слави Граматиков и др.

За това спомогна много работата на комсомолската организация. В Бонбонената фабрика има 75 члена, които са организирани и работят в три бригади и една младежка смяна. Три от тях вече завоюваха званието „Бригада за комунистически труд".

Навременното внедряване на новите почини в производството спомогна много от работниците да повишат изпълнението на трудовите норми. Показателна в това отношение е работата за достигане и надминаване на първенците от 1962 г. Сега вече се борим да достигнем и надминем първенците от миналото тримесечие. Още в началото на годината бяха издирени първенците и определени за ръководители на школи в отдела, където работят.

След проведените сбирки за увеличаване опита на първенеца и резултатите не закъсня ха. Участниците в школите другарките Анка Чалъкова, Донка Алексиева, Мария Борисова не само достигнаха, а и надминаха първенците. Сега те помагат на новопостъпилите работнички в най-къс срок да овладеят производството и да изпълняват трудовите си норми.

Много са делата, говорещи за ново, комунистическо отношение на комсомолците към труда. С тях се гордеем и се стремим още да ги умножаваме.

М. ТОНЕВА

БЛАГОДАРИМ!

В продължение на повече от пет години търновските киноклюбители грижливо обзавеждаха свой киноклуб. Сега той е място за културен отдих и творческа работа на любителите на киноизкуството. Ежеседмично тук се провеждат кинолектории, кръжочни занимания, срещи с творчески работници и много други прояви, съдействуващи за комунистическото възпитание на новите хора.

Вместо да съдействуват за разширяване на прекрасните инициативи на самодейците-киноклюбители, се намериха младежи, които извършиха две последователни кражби от ценното имущество на клуба. Откраднати бяха някои радио и киносъоръжения на клуба, между които и един магнетофон „Мамбо".

Благодарение бързата намеса на органите на криминалната служба при Окръжното управление на МВР, бе установено, че първата кражба е извършена от Стефан Чолаков от В. Търново, който крадил радиочасти и от Завода за малки радиоприемници.

Авторът на втората кражба Люб. Драсулков от София, който е задигнал магнитофона от клуба, бе открит чак в гр. Варна.

На народната милиция нашата сърдечна благодарност.

Денчо КУЦАРОВ
председател на Любителска кино-студия „Трапезица" — гр. В. Търново

КОМСОМОЛЦИ ОТ „МЕТАЛ", ИМАТЕ ДУМАТА!

Това се случи точно на Празника — 9 Септември.

В читалището на с. Войнежа бе организирана младежка забава. Беше весело, приятно и изведнаж се случи нещо, което възмути всички. Младежът Иван Георгиев Иванов от с. Войнежа, който работи в ТПК „Метал" — гр. В. Търново, се нахвърли върху девойката Бонка Пенчева Стефанова, ученичка от гр. Попово. С тласъци, удари и блъскане той я изхвърли от салона на читалището. Благодарение на намесата на комсомолците Колю Братоев Колев и Борис Драганов Цонев самозабравилият се младеж беше обуздан и девойката бе спасена от ударите и обидите.

Но в какво беше вината на Бонка? Навярно само в това, че не прие да танцува с Иван.

Тази постъпка не бива да се отмине от комсомолското дружество, от другарите, с които Иван Георгиев работи. Ние очакваме, че комсомолците от ТПК „Метал" ще се замислят върху този факт и ще се заемат с Иван:

Група комсомолци от с. Войнежа

Помощта на четири пионерки

На стръмния хребет срещу село Тодевци е махаличката Дуковци. Тука има почти на еднаква възраст четири момиченца. Те живеят задружен живот. Някол ко години Иванка Ст. Петрова, сега ученичка в IV клас, Иванка Ив. Чобанова от III клас, Марийка Хр. Кирчева в V клас и Марийка Иванова Дюлгерова в III клас заедно ходят и се връщат до училището в Тодевци. Един ден през това лято двете Марийки и двете Иванки решават да се включат в помощ на жътвата на жито.

С усърдие работиха четирите другарки. Жънаха, събираха ръкойки а най-голямата и най-едра Марийка Кирчева вържеше снопи. Те прибраха 12 декара посеви. Този резултат и благодарността на старите хора ги поощри и за два дни те прибраха и покосената люцерна от 48 декара, а после се прехвърлиха на брането на тютюн.

К. Василев
от Обществената редакция на в. „Борба" в Елена

КЪМ 40-ГОДИШНИНАТА НА СЕПТЕМВРИЙСКОТО ВЪСТАНИЕ

ВЪСТАНИЕ НА НАРОДА

ИЗМИНАХА четиридесет години от деня, в който трудещите се от Килифарево, Дебелец, Дряново и околните села, под водачеството на видния комунист Трифон Саралиев, с оръжие в ръка въстанаха против фашизма и с кръвта на най-достойните си синове положиха основите на единния работническо-селски фронт в Предбалканската котловина.

Преди четиридесет години — на 10 юни 1923 година — партийната организация в Килифарево свика под тревожния звън на камбаните голям митинг на площада в центъра на селото. Това бе митингът — сигнал за въстание. С него започна епопеята на Килифарево. На този исторически митинг единодушно се взе решение да бъде смъкнат поставеният предния ден фашистки комендант и председател на тричленката, да се възстанови властта на Килифарската комуна и, главното, да започне веднага въоръжена борба срещу настъплението на фашистите-превратаджии, като за целта се учреди същевременно и революционен комитет.

Само 15-20 минути след закриването на митинга на площада, който сега с пълно основание би следвало да носи името „Площад на въстанието", се явиха първите въоръжени въстаници. В същото време властта бе поета от общинските съветници-комунисти и земеделци, които от митинга веднага отидоха в общинското управление на заседание и подписаха общ протокол. В него се подчертаваше, че по волята на многолюдния митинг и като избраници на народа общинските съветници заемат предишните си места. Това историческо заседание трая няколко часа. На него съветниците комунисти и земеделци се споразумяха братски за съвместна борба срещу фашистите-превратаджии. Така след митинга общинският съвет доби характер на работническо-селска и народна власт.

Учреденият революционен комитет разгласи веднага след митинга, че властта на свалената от фашистите Килифарска комуна се възстановява, и че същият комитет не признава „новото" правителство.

По указание на революционния комитет и под неговото ръководство въстаниците организираха свой щаб (военен съвет) и бойни единици, установиха свой боен лагер в покрайнините на селото, устройваха събрания и поддържаха непрекъсната връзка с революционния комитет, намиращ се в Килифарево. От името на революционния комитет и в изпълнение решенията на митинга бе разгласено, пак чрез барабан из цялото село, всички реакционери да занесат незабавно в общинското управление оръжието си, иначе ще бъдат съдени от нарония съд и разстреляни.

Революционният комитет още на 10 юни след обед изготви списъци и разгласи на всички мобилизирани граждани от фашистите, вместо в гр. В. Търново, да се явят веднага в щаба на въстаниците, намиращ се в местността „Мочура" до с. Килифарево.

В тясно сътрудничество с общинския съвет и военния съвет на въстаниците, революционният комитет разпрати веднага из околните градове, общини и села куриери, свои представители или малки въоръжени команди и групи от въстаници за разгласа на въстанието и набиране на оръжие, ръководеше обезоръжаването на фашистите в Килифарево, грижеше се за прехраната на въстаниците, за набавяне на хранителни припаси, медикаменти и др. Бяха изпратени представители на революционния комитет в селата Въглевци, Радковци, Вонеща вода, Войнежа Ялово, Плаково и др. да организират населението в подкрепа на въстанието в Килифарево.

На 11 юни въстанието обхвана селата от цялата Предбалканска котловина. От тези села започнаха да пристигат малки въоръжени въстанически групи. Революционният дух и готовността за борба срещу фашизма нараставаха. Килифарево стана център на антифашисткото въстание.

По този начин съвсем естествено и логично партийната организация в Килифарево и революционният комитет станаха движеща сила в развитието на Килифарското народно антифашистко въстание. Последното се разви устремно и за четири дни обхвана повече от 20 селища с население около 20 000 жители. Боевите въстанически сили възлизаха към 700 до 800 души. Ударните въстанически бойни поделения бяха, обаче, организирани от революционния комитет и военния съвет на въстанието в четири взвода от 160 души, въоръжени главно с иззетите пушки и бомби от 18-та Етърска пехотна дружина в гр. В. Търново през 1920 година и от с. Дебелец на 10 юни 1923 година. Тези именно четири взвода, подкрепени от въоръжените селяни-земеделци от Дряновска околия и Предбалканската котловина, водиха героичните победоносни боеве на 12 юни 1923 година, поради което с пълно право те трябва да бъдат считани като първите гвардейски поделения от раждащата се по време на въстанието бъдеща народноосвободителна войска.

На 12 юни 1923 година на територията на въстанието и на едно протежение от 20 кг източно от гр. Дряново през гара Соколово и Килифарево до с. Плаково станаха три стълкновения на въстаническите въоръжени сили с войсковите части, блокарите и фашистите. При първото, въстаниците завзеха с щурм околийския център Дряново. При второто, водиха победоносен бой за гара Соколово и при третото — еднодневна историческа битка в Килифарево.

Късно вечерта на 11 юни военният съвет на въстанието изпрати въстанически отряд от 74 души със задача да завземе гр. Дряново. На 12 юни въстаническият отряд изпълни блестящо своята задача. Веднага след завземането на града бе учреден местен революционен комитет, съставен от четирима комунисти и трима земеделци. Новата революционна работническо-селска власт разгласи незабавно, че всеки въоръжен блокар и превратаджия, който в срок от един час след разгласата с барабана не представи на революционния комитет оръжието си, ще бъде разстрелян. За по-малко от час бяха донесени няколкостотин пушки и много патрони. Назначените от фашистите чиновници бяха подменени с комунисти и земеделци. От общините на околията започнаха масово да пристигат селяни, които веднага се въоръжаваха. Новата работническо-селска власт бързо укрепваше.

От 9 часа преди обед до 6 часа след обед на 12 юни по-голямата част от въстаническия отряд, който завзе Дряново, подкрепен от въоръжените земеделци в селата Катранжиите, Зая, Косарка, Маноя и др., води победоносен бой за гара Соколово, обърна в паническо бягство изпратените от майор Крум Колев от гарнизона във В. Търново два военни влака, първия под командата на поручик Долапчиев, а втория — на капитан Рашев, плени трима офицери и седем редника и към 6 часа след обед освободи гара Соколово от военнофашистката паплач и едновременно с това провали плана на майор Колев да възстанови фашистката власт в Дряново и удари във фланг Килифарево.

В ранни зори на 12 юни 1923 година останалите в Килифарево въоръжени въстанически сили започнаха на „Мочура" ожесточен еднодневен бой с настъпващия враг от В. Търново. Това бе истинска епопея за Килифарската комуна, за родилия се в пламъка на въстанието боеви съюз между работниците и селяните. В тази епопея участвуваха комунисти и земеделци, работници и селяни, жени и деца, стари и млади — участвува целият народ.

Жените и девойките под град от пушечни и картечни куршуми, без страх, обслужваха на самите позиции въстаниците с вода и храна. Децата разнасяха патрони. Старците бяха най-добрите стрелци. Пред тяхната позиция бе убит офицерът, командуващ картечно гнездо. Опитните бойци и младежите проникваха в левия фланг на противника с цел да вземат картечницата. Циганското малцинство също активно участвуваше в боя. Групата въстаници от с. Плаково, разположени зад р. Белица, умело атакуваха десния фланг на врага, провалиха неговия оперативен план и му нанасяха сериозни загуби. Тук бе тежко ранен и изваден от строя командирът на друго картечно гнездо — офицерът-фашист Вл. П. Златев.

Но врагът бе коварен, многоброен и добре въоръжен. Срещу Килифарската комуна бяха изправени войскови части от В. Търновския гарнизон, „милитаризирани граждани", един взвод от тежкокартечната рота на капитан Занков, командваната от полковник Маринополски подофицерска рота от пети Дунавски полк (Русе), предвожданите от фашистки офицер Хрелопанов „шпиц-команди" от В. Търново. В услуга на тази военно-фашистка паплач бе и автомобилното поделение на полковник Поветкин от щаба на врангелистите-белогвардейци във В. Търново. То бързо транспортираше фашистките военни части от В. Търново в Килифарево за потушаване на въстанието и ги снабдяваше допълнително с боеприпаси, докато десетократно по-малко по численост въстаници изчерпваха вече своите патрони и не разполагаха нито с тежки, нито с леки картечници.

В момента на най-голямото напрежение през този ден бе пронизан от вражески куршум в челото на самата предна бойна позиция председателят на военния въстанически съвет и командуващ битката-епопея за Килифарската комуна — прекрасният комунист Трифон Саралиев.

Към 6 часа след обед на 12 юни 1923 година военнофашистката сган завзе Килифарево, а на 13 и 14 юни в селото пристигнаха и артилерийски военни части, които започнаха да обстрелват отстъпилите в местностите „Усойната" и „Бутора" въстаници. През същите дни в Килифарево и другите селища, намиращи се на територията на въстанието, започнаха небивали изстъпления срещу комунисти, земеделци и всички антифашисти. Но килифарци не превиха врат. Борбата продължи. Още на 14 юни 1923 година под грохота на артилерийските снаряди на фашистите, разпукващи се по склоновете на „Усойната" и „Бутора" се роди първата килифарска партизанска чета, която в течение на три години води борба против фашизма.

Значението на Килифарското въстание е голямо. Въстанието бе една героична страница от историята на БКП, отражение от Великата октомврийска социалистическа революция. То е народно въстание, защото в него взе участие народът: комунисти и земеделци, млади и стари, жени и деца. Въстанието е антифашистко, тъй като на въоръженото настъпление на антикомунистическия и антинароден по своя характер фашизъм то противопостави въоръжените единни местни сили на комунисти и земеделци и другите антифашисти, срази с оръжие в един околийски център властта на деветоюнските фашисти и установи там работническо-селска единофронтовска власт. В пламъка и пепелищата на Килифарското народно антифашистко въстание се роди боевият съюз между работниците, селяните и трудовата интелигенция и се появиха първите кълнове на спасителния Отечествен фронт. Въстанието е битка — епопея за славната Килифарска комуна.

Всеки килифарец, всеки работник и селянин, комунист и земеделец от Предбалканската котловина, сега, когато чествуваме четиридесетгодишнината от Килифарската епопея, изпитва чувството на гордост и признателност към БКП, заради високата оценка, която тя даде на Килифарското народно антифашистко въстание и с вярата на загиналите в борбата въстаници още по-усърдно гради делото на Партията в своето щастливо настояще и бъдеще.

проф. Никола ПЕНЕВ
член на военния съвет и командир на група при освобождаването на гр. Дряново през юни 1923 г.

в-к „Борба"
стр. 2, бр. 113, 19. IX. 1963 г.

Из опита на ТКЗС „Октомврийска победа“

ОТКЪДЕ ИДВА УСПЕХЪТ В ЖИВОТНОВЪДСТВОТО

Ръководителите и кооператорите от ТКЗС „Октомврийска победа“ в с. Поликраище смятат тази година да приключат стопанската си дейност с около 400 000 лева надпланово производство. Само от животновъдството те предвиждат да произведат допълнително продукция за 200 000 лева. И това не са празни очаквания и слепи надежди, а добре направени сметки, базиращи се на реални резултати. За изминалите осем месеца само краварите добавиха към тази сметка 45 000 литра повече мляко от предвидените по плана. За някои стопанства това може би, изглежда твърде невероятно, но за поликраищенските животновъди то е съвсем нормално явление. Не защото трудностите са били по-малки, или не е вилняла люта зима Не! Но тук просто съумяха трезво да оценят създалите се сурови условия през зимните месеци, навреме да видят възможностите, които им предложи тазгодишното лято.

Храненето преди всичко

„НА ЖИВОТНИТЕ само обработен фураж“ — такъв бе девизът в стопанството през всичкото време на оборно отглеждане на животните. Буквално нито един вид фураж не се даваше на животните, без да премине през фуражната кухня. Сламата се меласираше, или пък смесваше със ситно нарязано ливадно, или люцерново сено. Царевичакът също се обработваше. В действие влязоха дори и царевичните какалашки. Поради недостатъчно количество концентриран фураж, в дневните дажби на кравите се включваше само по 500 грама на глава. Но никога в яслите животновъдите не поставяха суха ярма, или смеска. По предложение на специалистите управителният съвет назначи кооператор, който да се грижи специално за дрождиране на концентрирания фураж. При това твърде пестеливо и разумно хранене кравите не влошиха телесното си състояние, а млеконадоят се задържа на едно положение.

В ранните пролетни месеци животновъдите с тревога следяха таблото, на което всяка сутрин зоотехникът Милко Хаджипетков нанасяше цифрите за надоеното мляко от предния ден. На мнозина им трябваха само няколко литра, за да достигнат дневния график, макар че концентрираният фураж напълно бе изключен от дажбите. А пролетта вече предлагаше млада зеленина. Сега усилията на всички кравари и пастири се насочиха към най-пълно използуване на зелените фуражи и пасищата. Колко много помогнаха създадените преди две години 300 декара изкуствени ливади от тревни смески! 100 декара от тях те отделиха за паша, като ги разделиха на парцели, а 200 декара оставиха за зелено подхранване.

Тук се придържат строго към правилото, че „млякото е на езика на кравата“. Затова, независимо от обилната паша, която животните намират през деня, всяка сутрин краварите даваха по 10 кг детелина, а вечер залагаха по още 30—40 кг зелена храна. Не отстъпиха от този ред и през летните месеци. Сега в дажбите включиха зелена царевица, а напоследък дават и цвеклови резанки. Много умело тук се използува и ефектът от бирените варки. При правилно съчетание на другите фуражи с бирени варки дневният млеконадой се увеличава рязко. Сметката е много проста. За 5 т. варки, които обикновено се изхранват за 3 дни, стопанството дава 48 лева, а срещу това получава допълнително 450 литра мляко. Така към литрите се прибавят нови литри и още през април се стигна дневният график за млеконадоя, а оттогава насам редовно се преизпълнява.

В краве фермата в Поликраище през септември дневно трябва да се надояват по 1570 литра мляко, а се получават по 1850. С по 300 литра мляко повече от плана доят краварите от Първомайци II и Крушето. Още този месец доячът Йордан Стоянов ще изпълни годишния си план. Скоро ще започнат да доят надпланово и другите животновъди.

Безспорно правилното и разнообразно хранене е основата на успехите в краварството на Поликраищенския кооператив. Но да се достигне до него е била нужна дълга и настойчива работа от страна на специалистите и ръководителите, за създаване на подходяща организация на труда във фермите за изграждане опит и умение у животновъдите, за осигуряване на стабилна фуражна база.

Втора година по серпуховския почин

ОЩЕ ПО ВРЕМЕ на гостуването на знатната доячка Ирина Родина краварите проявиха жив интерес към почина на серпуховци и дадоха твърда дума да го приложат в своята работа. Тук опорна сила беше партийната организация и най-добрите й членове, първенци в производството.

Девет години поред комунистът Кирил Църцоров работи в кравефермата. Добил е опит, на който се възхищават всички. Умее той и добре да нахрани кравите, и да ги почисти, и най-много мляко да вземе от тях. „Защо неговият опит да не ползуват и другите? Целта е не един, а всички да изпълняват плана си,“ — така разсъждаваше той. Така си мислеха и Мария Ранчева, миналогодишен първенец, и добрите животновъди Георги Бойчев и Атаназка Байчева. И ето, групите около от тях се оформиха. Всеки един пое грижата да обучи останалите двама доячи от обора.

Изведнаж обикновените делнични дни се изпълниха със съдържание. Преградите, които по-рано се чувствуваха между първенците и другите животновъди изчезнаха. Често Кирил ще се застои до кравата на Ивана, Георги ще покаже на Тодора, а в следващия ден таблото ясно отчита хубавата другарска помощ. Тук има строго правило: ако ученикът не е изпълнил плана си, все едно не се признава изпълнението на учителя. Затова, когато първенецът бъде надминат, на всички става ведро на душата, весел е целият ден във фермата.

Като подкрепиха първите кълнове на серпуховския почин, ръководителите поеха и сериозно задължение всеки ден да отчитат съревнованието между отделните групи и обори. И те спазиха думата си. На първенеца всяка сутрин се връчва знамето. То вече е поизбеляло но така сякаш по-силно вълнува. Та нали и в най-големия студ, и в най-непоносимите горещини неотменно се вееше над фермата. Тук важи и друго. Щом една група печели три пъти поред първенството, дават се 4 лева награда. Дребна наглед сума. Но тя съдържа много внимание и грижа към човека, положил старание и труд. Затова се цени от всички.

Напоследък хигиената в оборите бе позанемарена. Осторожното око на специалистите и бригадира веднага забеляза тази слабост. И ето, от няколко дни във всеки обор до таблото за млеконадоя се появи и хигиенно табло с няколко показателя. Нека се състезават и в това отношение! И тук непременно ще спечели най-старателният.

В стопанството са помислили и за един друг сериозен лост в производството — материалния стимул. Освен възнаграждението, което се дава за добитата продукция, всеки животновъд има право да получи 50 на сто от размера на намалената себестойност. А оня, който надои по 3800 литра мляко средно от фуражна крава, е достоен участник в екскурзия до Съветския съюз.

Всичко това, събрано заедно на базата на добра развъдно-подобрителна работа, дава силата и успеха на кооператива в млечното говедовъдство. Но поликраищенските животновъди съвсем не мислят да спират дотук. Създадената добра организация във фуражното производство с изграждането на фуражно-животновъдни бригади, даде възможност тази година стопанството да прибере 2400 т сено, да осигури 10 000 тона силаж, 5000 тона цвеклови резанки и 300 тона захарно цвекло, предназначени за фураж, което надвишава 2,5 пъти миналогодишния фуражен баланс. Основата за едно модерно, високодоходно и разширено говедовъдство, каквото се предвижда да се осъществи в стопанството до 1965 година, е здрава и сигурна.

П. ДИМИТРОВА

Доячката Ивана Байчева с една от най-добрите си крави Гергана, която всеки ден дава по 25 литра мляко.

СТАДОТО СЕ ЗАВРЪЩА ОТ ПАША.

Грижа и стремеж да не изостават

Голям е върхът на напрежението в работата на ТКЗС „Бачо Киро“ в с. Бяла черква.

— По жътва ни беше по-леко, — говори главният агроном на стопанството Ангел Ангелов. — За късо време сега трябва да превозим към 30 милиона килограма захарно цвекло, цвеклова каша, грозде, царевица, без силажа. Нашата жътва е сега — през септември и октомври.

Прибирането на гроздето за белочерковци в момента е първостепенна задача, защото от него е планувана 5 995 000 килограма продукция и в стопанската каса се очакват да постъпят близо 1 000 000 лева. С близо 400 тона по-висок е и планът за износ в сравнение с миналата година. Ето къде ще се срещне немалко затруднение.

Досега на изкупвателната организация е предадено едва 19 на сто от планираното грозде за износ, а на 14 септември, вместо 40 тона, както е по график, са предадени само 21.

Има, обаче, основание да се мисли, че изоставането бързо ще се стопи.

Вярно, че сега има много други работи и нито една не е за подценяване, но при гроздето най-вече могат да се понесат загуби. Разбира се, основание още няма, за да се твърди, че има подценяване на задачата. За това говори и обстоятелството, че тук се очакват по 2000 кг грозде от декар за отделни площи, което не е дошло даром, че тук през пролетта извършиха колцуване на 220 дк площ и резултатът от това мероприятие не е лош. Взети са мерки и за прибирането на винените сортове в благоприятен срок. Дано само не се случва това, което стана на 8 септември — неосигуряване на вагони, поради което колите с 1200 щайги цял ден чакаха на гара Павликени. Чакаха и комбайните и кооператорите в блоковете, защото тия коли трябваше да возят силаж и царевица. А такива случаи е имало отначало и със захарното цвекло.

Освобождаването на площите с царевицата досега е добре, но не е изключено да се изостане, когато се струпва работа по прибирането на гроздето, на захарно цвекло от още 700 декара и други. Вярно е, че силажирането е към своя край — днес —утре с тази задача се приключва, но излиза бране на памук, а ще дойде и сеитба. Двата кукурузокомбайна дневно прибират по 35-40 декара и досега от всичко 8000 дк царевица за зърно е прибрана само от около 2000.

На помощ идват 100 студенти, ще помогнат и учениците, по 10 дни ще работят и служителите, но се вижда, че с прибирането на царевицата пак ще се изостане. Някои задачи, като изваждането на захарното цвекло и други, ако бяха се придвижили по-рано, щяха да облекчат донякъде напрежението. Сега за сега не се повтаря миналогодишната грешка — затрупване на необелени кочани в стопанския двор, но и това не е изключено при сгъстяването на работата. Правилно ръководството се е насочило до 20-25 т. м. да освободи площите, на които ще се извърши есенна сеитба.

Грижа в ръководителите за надсмогване с работата има. Има и стремеж задачите да не изостават, да не се похабява ценен труд и богатството, дало полето. И това е най-хубавото.

Ил. ПЕТРОВ

ОТ ПОСЛЕДНО НА ЧЕЛНО МЯСТО

Досега складовата база на „Трифон Саралиев“ при гара Джулюница обикновено биваше на опашката на съревнованието. Неголемият колектив реши и от началото на годината да извърши прелом в своята работа.

Сега два пъти през седмицата работниците и служителите се събират на производствени съвещания. Отчитат работата си, заострят вниманието по съществуващите слабости и набелязват мерки за тяхното преодоляване.

Те навреме извършиха доброкачествена дезинфекция на всички складове, ремонтирани бяха наличните машини и съоръжения. Проведоха се курсове за преквалификация. Благодарение на това базата успя срочно да изпълни плана си по изкупуването. Затова, разбира се, немалко допринесоха и управителните съвети на ТКЗС от Джулюница, Кесарево и Долна Оряховица. Успоредно с предаването на ечемика и пшеницата те се подготвят и за издължаването на фасула и царевицата. За тяхното правилно съхранение до предаването, представители на базата редовно ходят по места и оказват помощ.

По-рано зърното от склада се пълнеше в чували и тогава се експедираше. Така извозването на един тон струваше 0.46 лева. Сега е въведено насипното товарене. То се извършва посредством транспортни ленти и елеватори от склада направо в камионите. От тях се пуска в сандък със савак и отправя пак по транспортна лента, която го насипва направо във вагона.

Изгодите са две. Преди при максимално използуване на силите е достигано на ден товарене на 30—40 тона. Сега, с помощта на няколко камиона се достига до 200—230 тона. Или един план от 1600 тона може да се осъществи само за 5—6 дни, докато преди са били нужни най-малко 25 дни. Себестойността е снижена от 46 на 21 стотинки за тон или годишната икономия от експедирането е 4000—5000 лева.

Така базата води борба за най-ниска издръжка и предприятието се нарежди на челно място в изпълнението на този важен показател от плана.

Ст. ЖЕКОВ
от Обществената редакция на в. „Борба“ в с. Джулюница

Пристанището в близко бъдеще

Икономическото развитие на страната налага пристанищата да играят по-голяма роля. За да може да се осигури трафикът, който ще премине през пристанище — Свищов през 1964 г., ръководството на пристанището предприе предварителни организационно-технически мероприятия.

Още през тази година бяха подменени коловозите и съединен глухият коловоз към втора градска линия с коловоза към новостроящия се терен за складови площи. Благодарение на това ще може да се подават и изтеглят вагони от две входни и изходни места, с което се избягва напълно зависимостта от маневрите по коловозите, отвеждащи към петролните резервоари. Ще се намали времето за вагоно-престоя в жп гара Свищов и ще се увеличи вагоно-обработката в пристанището с още 20 вагона.

През пролетта на доброволни начала пристанищният колектив издигна допълнителна кейова стена. На това място се открива нова складова площ от 250 кв. метра и в нея ще може да се съхраняват около 3000 куб. метра инертни материали. Обработката им тук ще става по механичен начин, за което ще се строи през четвъртото тримесечие нов петтонен електрически кран. С построяването му се разрешава веднаж за винаги въпросът натоварването и разтоварването на крайбрежните и дребните пратки с пътническите кораби. Ще се избегне тежкият ръчен физически труд и закъсняването понякога на корабите от бавното разтоварване, в най-важното, ще се избягне вземането на по-голям товар с пътническите кораби за и от пристанище Свищов.

Предвижда се да се подобрят пътищата около коловозите в района на пристанището, където ще могат свободно да се движат превозните средства и ще се избягва задържането на товарите, които следва да се извозват. Ще се построи нова модерна чакалня за пътниците, като се избегне досегашното отдалечено място от пристана, чакалнята и билетната и преминаването на пътниците през работните места. В перспектива се предвижда построяването на въздушен мост за избягване преминаването през коловозите.

Пристанище Свищов ще стане още по-високопроизводително, по-красиво и по-удобно за пътници и товари. По-далечното бъдеще му предвещава още по-голямо разширяване, особено с построяването на ново външно пристанище, за нуждите на проектирания завод за изкуствени влакна в града.

А. ПАТЛОВ
от Обществената редакция на в. „Борба“ в Свищов

За премахване на авариите

Неотдавна шофьорите от пътническия и товарния автотранспорт на ДАП — клон Елена проведоха събрание. На него, Димитър Кънчев — началник на клона, изтъкна, че напоследък се забелязва претоварване на трафика, случват се и автомобилни катастрофи, придружени с материални щети и човешки жертви. Причина за голяма част от тях са употребата на алкохол и бързото каране.

В своите многобройни изказвания присъствуващите изказаха своята загриженост и решителност за спазване на Правилника за движение, за подобряване на пътните знаци и други.

К. Иванов

ЦЕЛТА Е: ПОВЕЧЕ ПШЕНИЦА И ЕЧЕМИК!

ЗА РАЗРЕШАВАНЕТО на зърнения проблем основен въпрос си остава увеличаването на добивите от есенниците. За успешното решаване на тези задачи от голямо значение е приложението на правилните агротехнически мероприятия по отглеждането на пшеницата и ечемика. ТКЗС „Комуна“ в с. Камен редица години получава среден добив от 210-220 кг пшеница от декар, а през сушавата 1962 година — 161 килограма. Тези средни добиви получаваме на площ от 30 000 декара. Тази година ние прибрахме средно по 202 кг пшеница от декар, а от ечемика по 307 килограма. Плана за общата продукция от тия две култури преизпълнихме с 432 тона. Полевъдната бригада в с. Паисий отгледа по 222 кг пшеница на площ от 2000 декара, а полевъдната бригада в с. Виноград по 338 кг ечемик на площ от 1000 декара.

Тези резултати получаваме при стриктно спазване на най-важните агротехнически мероприятия.

Избор на сортове

В НАШЕТО СТОПАНСТВО са застъпени 3-4 сорта пшеница. Тази година сорт „Безостая—1“ заемаше 40 на сто от площта, която засяхме на ниски и богати на хранителни вещества блокове с по-богато торене от суперфосфат и азотни торове. Сорт „№ 301“ заемаше 42 на сто. Този сорт ние използуваме след по-лошите предшественици, като захарно цвекло, слънчоглед. Останалите 18 на сто пшеница са от сортовете „100—10“ и „Юбилейна—II“. „Юбилейна—II“ разполагаме по поречието на реките Шипа и Лом за селата Лозен, Виноград и Нова Върбовка. През тази есен съотношението ще се измени в полза на сорт „Безостая—1“, като процента на същия ще увеличим на 50 на сто за сметка на сорт „301“. Увеличението се налага от обстоятелството, че сорт „Безостая—1“ даде с 35-40 кг повече от сорт „№ 301“.

Изричните указания на Министерството на селскостопанското производство за посевния материал тази година напълно спазваме. Семената ни са 90 на сто от първа класа и само 10 на сто от втора. Кълняемостта се движи от 94-98 на сто, който процент е сравнително добър. Нападенията от пшеничната дървеница са съвсем слаби, затова извън плана за нашите семена ще дадем 100 тона за други стопанства.

Предсеитбената обработка

ТОВА Е друго агротехническо мероприятие, което дава възможност за получаване на по-високи добиви от пшеницата. Нашата практика в това отношение е следната: лятната дълбока оран извършваме на 20-25 см. Предсеитбената оран на късните пролетни култури, като царевица, захарно цвекло и други, орем на дълбочина 15 см. Дисковане, като самостоятелно мероприятие, не прилагаме. Дисковане извършваме почти на всички площи, но след оранта, когато същата не е засъхнала. На онния площи, където оранта се извършва лошо, кърти се на буци, задължително извършваме валиране, след това дисковане, ако се наложи и второ валиране, и тогава сеем. С една дума с всички средства се стремим да приготвим висококачествена предсеитбена обработка на почвата.

Много добра обработка на почвата извършват унгарските дискови плугове, които са само два и са крайно недостатъчни за стопанството. Най-късната предсеитбена оран извършваме на 10-12 см, с цел по-бързо да се улегне почвата. На площите, които се повтарят с пшеница, а те са 8-9000 декара, извършваме предсеитбена обработка на 20-25 см и валиране след сеитбата.

Торене

ПРЕДСЕИТБЕНО ТОРЕНЕ правим с по 30 кг суперфосфат, а на площите, които се повтарят, внасяме по 40 кг суперфосфат. Торенето извършваме механизирано на всички площи. Подхранваме есенниците рано напролет еднократно средно по 10 кг амониева селитра, по възможност когато почвата е замръзнала — в края на февруари.

Сеитба

СРОКОВЕТЕ ЗА СЕИТБА на ечемика за нашия район обикновено се движат от 20 до 30 септември, а за пшениците — от 1 до 20 октомври, като в първите дни на сеитбата засяваме сорт „Безостая—1“, с цел по-добре да се вкорени. Сеитбата извършваме на дълбочина 4-5 см. Когато е суша сеем на по-голяма дълбочина — 5-7 см, като имаме предвид уляганото на почвата.

Сега сме пред прага на есенната кампания. Планът за сеитбата е приет от управителния съвет на стопанството. Семената са подготвени. Тракторният парк е готов, редосеялките са ремонтирани. Извършена е предсеитбена обработка и торене на 16 000 декара, които площи са готови за сеитба. Останалите площи сега се освобождават. На тях веднага се извършва предсеитбена обработка.

Сега нашите агрономи са всекидневно при механизаторите, където контролират и дават конкретни указания за всеки блок, за всеки предшественик за предсеитбената обработка.

Да поставим сигурни основи за получаване на високи добиви от есенните култури — това е нашата цел.

Д. СЛАВОВ
главен агроном на ТКЗС „Комуна“ в с. Камен
от Обществената редакция на в. „Борба“

КОГАТО ЧОВЕК ОБИЧА РАБОТАТА СИ

НА ПРЪВ ПОГЛЕД, това като че ли е дребна работа, но, след като вникне, човек разбира истинската стойност.

Една от манипулациите при подготовката на детайлите за мебелите в ръчния участък на ДИП „Победа“ — В. Търново е шлайфането на фалцовите кантове на вратите и холкерите (горните плоскости) на гардероба. Досега всичко това се извършваше ръчно. Най-напред фалцът се рендосва, за да се почисти от вълните, останали от машината. След това се зацикля с цикла — малка желязна пластинка. Следва шлайфане с гласпапир на ръка. Три манипулации, за които се изразходва доста време и енергия. Ръката претръпва от циклата, а и кръстът заболява.

Научно-техническото дружество при предприятието потегли пред своите членове задачата непрекъснато да механизират различните манипулации в производството на мебели. Работниците Христо Малчев и Драгошин Иванов, членове на дружеството, се замислиха сериозно върху механизиране шлайфането на фалцовете на вертикален шлайф.

Много безсънни нощи прекараха двамата и в предприятието, и в къщи. Чертаха, спореха, спираха се на най-малките подробности. И ето, трудът им се увенча с успех.

— Предложението трябваше да се одобри от рационализаторското бюро, — разказва Христо Малчев. — Бяхме изчислили всичко. Времетраенето на манипулациите се съкращаваше на половината, а това предполагаше изработването на по-голям брой детайли. Трябваше да чуем думата на специалистите.

Дългоочакваният ден идва. Предложението е одобрено. Христо се усмихва и казва: „Оставаше да запретнем ръкави с Драгошин и да изработим дървената част на самата машина“.

Разбира се, наред с другите задачи, вървеше и работата по нея. Техниците монтираха шайбите и започнаха първите проби. С вълнение застанаха пред шлайфмашината двамата рационализатори. Безсънните нощи и упоритият труд е възнаграден.

Машината не им изменя. Тя работи така, както те я виждаха в плановете си. Освен че времето на работа значително се намали, но и качеството е подобрено. Годишният икономически ефект възлиза над 1000 лева.

Тази рационализация мина границите на мебелното предприятие „Победа“. Прилагат я и в родните предприятия в Ловеч и Трявна. Често във фабриката идват работници от други предприятия за обмяна на опит. Когато се спират пред нея, всички решават да я приложат и в тяхната работа, защото е явен големият ефект и подобреното качество.

Христо и Драгошин не спират дотук. Сега работят по изпробването на трета операция със същата машина за шлайфане на облите извивки, с което качеството значително се подобрява. От скромност те премълчават за някои нови допълнения, за икономията на гласпапир и др. Когато човек обича работата си, както двамата рационализатори, той непрекъснато се стреми да работи тъй, че тя да не му тежи.

Нина ИВАНОВА

ОЧАКВАНА СРЕЩА

През 1954 г. за първи път у нас пристигна съветски театър. Слънчева България разтвори обятия за театъра на „Моссовета“ и той грабна сърцата ни с интелекта на Завадски, с чара на Марецкая. Още чувам Мордвиновия Отело:

„Она меня за муки
полюбила,
а я ее — за сострадания
к ним“.

Оттогава насам, по традиция, вече седма година, ние посрещаме скъпи гости: рожбата на Станиславски „МХАТ“ и неговия солиден съперник „Малый театр“; експерименталния „Миниатюр“ на Аркадий Райкин, а после „Вахтангов“ и „Маяковски“.

Тази година премина Дунава Ленинградският Большой драматический театър „Максим Горки“.

Междувременно ние успяхме да се срещнем и с изкуството на берлинчани и парижани, на атиняни и белградчани, но това, което ни поднесе съветската реалистична школа с всичките си нюанси, е най-талантливото, най-хубавото! И не само в познатите води на родната им руска и съветска драматургия, а и в световната класическа и съвременна пиеса.

Казват, че Ленинград твърдо съперничи на Москва, както в производството, така и в културния растеж. И нищо странно. Та нали неговият Ермитаж гордо се нарежда до Лувър, Прадо и Британския музей, нали там твориха колосите на театрална Русия Щепкин, Садовски, Ермолова: там, под грохота на фашистката дългобойна артилерия се роди Седмата симфония на Шостакович.

* * *

Кои са горкиезци?

Театърът е създаден през бурната 1919 година. На 19 февруари се е състояла премиерата на Шилеровата „Дон Карлос“. В салона стояли пушиловски работници, учителки, върнал се от развод караул балтийски моряци. Мнозина от зрителите стискали винтовки между коленете си, миришело на махорка. И когато маркиз Поза произнасял своя монолог — вик срещу тиранина Филип — залата спряла да диша, а после се развихрила буря от овации.

Това е първият театър, организиран от съветската власт. Негови създатели са народният комисар на просветата Луначарски, писателят Максим Горки, поетът Ал. Блок, а в художествения състав личат имената на артистите Монахов, Юриев, Лаврентиев, Максимов, на художника Бекуа, на композитора Асафиев, архитекта Щуко.

Воден от правилото, че няма национален театър без национална драма, колективът на този „Театър на трагедията, романтичната драма и истинската комедия“ през 1924—25 година се обръща с лице към творбите на младите съветски драматурзи. На неговата сцена за първи път оживяват героите от „Метеж“ и „Разлом“ на Лавренев, „Любов Яровая“ на Треньов, „Луната в ляво“ на Белоцерковски, „Аристократът“ на Погодин и много други творби, които сега, вече наричани съветска класика, издържали всякакви репертоарни изпитания, шествуват по сцените на СССР и социалистическите страни.

В 1932 г. театърът получава името на големия пролетарски писател Максим Горки.

През целия си 44-годишен жизнен път талантливият колектив е бил воден от такива изтъкнати режисьори като Лаврентиев, Монахов, Тверски, Хохлов, Дикий, Бабочкин, Рашевская, Ефремов, а от 1956 година негов художествен ръководител е народният артист на СССР — Г. А. Товстоногов.

Истински творчески постижения театърът завоюва в драматургията на своя патрон Горки. Неговите пиеси „Еснафи“. „Дачници“ и „Врагове“ цели десетилетия не слизат от сцената му. В момента на репертоара на театъра личат над 15 пиеси, сред тях такива шедьоври, като „Варвари“ на Горки, „От ума си тегли“ на Грибоедов, „Идиот“ на Достоевски. Продължават творческия си път най-старите членове на актьорския състав Грановская, Казиков, Полицеймако, Корн. Идва средното поколение на Шарко, Доронина, Макарова, Стржелчик, Лавров, Юрски, Рижухин, Олхина, Лебедев, Конелян, Кузнецов, Луспехаев. Много от тях са народни и заслужили артисти на републиката и на СССР, лауреати на държавна награда. В състава се влива и свежа струя от театралния институт от школата при театъра.

* * *

Утре горкиевци ще изнесат във В. Търново голям концерт от произведения на Толстой, Горки, Маяковски, Шолохов, Симонов, Корнейчук, Щейн. От чуждата драматургия ще бъдат застъпени Шекспир, Брехт, Хемингуей.

Старият Търновград и неговата театрална публика ви чака, скъпи ленинградчани!

Добро пожаловать!

Иван ЗОЙН

НАШЕТО ИНТЕРВЮ

КОГАТО СИЛИТЕ СЕ ОБЕДИНЯТ СЪЗДАВА СЕ И БАЗА

Представител на вестника посети др. Георги Тодоров — началник на отдел „Народа просвета“ при Окръжния народен съвет и води с него разговор във връзка с предстоящото национално съвещание по въпросите на физическото възпитание.

ВЪПРОС: Какви въпроси ще разгледа съвещанието?

ОТГОВОР: Съвещанието, което ще се проведе на 19, 20 и 21 септември т. г., ще направи критически анализ на едногодишната дейност в окръга по изпълнение съвместните решения на Колегията на Министерството на народната просвета, ЦС на БСФС и ЦК на ДКМС за подобряване на физическата култура и спорта.

То беше замислено като окръжно съвещание и пленум на Окръжния съвет на БСФС, но, поради някои специфични наши постижения, Министерството на народната просвета и ЦС на БСФС го обявиха за национално и задължиха да присъствуват всички окръжни училищни инспектори по физическо възпитание и завеждащите отдели „Учащи“ при окръжните съвети на БСФС.

Ще се наблюдава за обмяна на опит провеждането на гимнастика преди занятия, формите на работа през голямото междучасие, спортен полуден, урочна работа, помощ на начални учители от страна на учители специалисти по физическо възпитание и др.

Ще бъдат изнесени доклади по проблемни въпроси, по които учители работят вече трета година.

ВЪПРОС: Защо съвещанието се провежда в с. Джулюница?

ОТГОВОР: Там има най-добра съвместна работа по изпълнение решенията и добри постижения.

Общинският народен съвет оказва ценна помощ.

Училищният двор през изтеклата учебна година се преобрази. Обзаведени са образцови физкултурни площадки, създадени са прекрасни условия за масова физкултура и спорт. Учителят по физическо възпитание Богомил Йорданов работи неуморно и с ентусиазъм. Създадена е сред учащите се любов към физическата култура и спорта.

Масови гимнастически упражнения, оживени спортни игри — това е ежедневие за възпитаниците на училището в с. Джулюница.

Масовото участие във физкултурните занятия допринесе за подобряване на знанията и успеха в училище. С малкия процент на повтарящи ученици Основното училище в с. Джулюница заема едно от първите места в окръга.

ВЪПРОС: Кои са най-важните постижения в областта на физическото възпитание в окръга?

ОТГОВОР: Подобрява се урочната работа и извънкласната физкултурна дейност. Съвместната работа с Окръжния съвет на БСФС и Окръжния комитет на ДКМС е здрава основа за масово увличане на учащите се в активни физкултурни занятия. Ние сляхме ученическите спортни школи, за да се избегне пилеене на силите и дублиране. Отначало бяхме критикувани, после това се пренесе в страната. 63 на сто от учащите се са получили званието „физкултурник“ и 25 на сто — „спортист“. 19.442 станаха носители на различни степени на значките ГТО, БГТО, ПБГТО.

Нашите отбори спечелиха ценни победи в различни зонални първенства. Най-голяма победа завоюваха пионерите от гр. Свищов: републиканско първенство по лека атлетика. На този отбор, ръководен от учителя Желю Земфиров, бе възложено да защищава спортната пионерска чест на НРБ при международните състезания във Вършава. Задачата бе изпълнена блестящо. Отборът се нареди на второ място в Европа, след Чехословакия, пред СССР и Унгария.

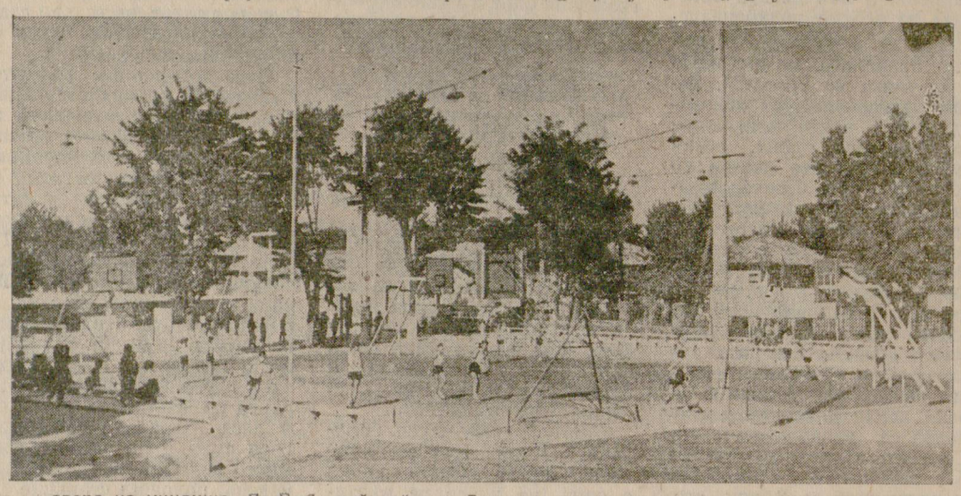

В двора на училище „П. Р. Славейков“ в с. Джулюница изникнаха 3 баскетболни и 3 волейболни игрища с модерни конструкции, сектори за скокове, гюлле, хвърляне топка, гимнастическа площадка... И всичко с местни средства.

Кът от училищния спортен комплекс

Снимки: Ал. Тошев

ЗА ОЩЕ ПО-КАЧЕСТВЕНО ОБУЧЕНИЕ

Вчера в залата на Окръжния народен съвет във В. Търново дойдоха председателите на общинските народни съвети и на ръководствата на ДОСО и БЧК от окръга във връзка със започването на новата учебна година по гражданска отбрана.

Председателят на изпълкома на Окръжния народен съвет Йордан Костов направи анализ на изпълнението на плана през учебната 1962/63 година. Той изтъкна, че общо за окръга планът е преизпълнен, благодарение съвместните усилия и грижи на народните съвети и организациите на ДОСО и Български Червен кръст. Бяха посочени съветите, които са постигнали най-добри резултати.

В заповедта на Началника на гражданската отбрана в страната, прочетена от подполковник Хр. Деков, В. Търновски окръг се нарежда сред окръзите, разгърнали масово и качествено обучение през миналата учебна година. В същата заповед за пример се сочат ДИП „Победа“ и кооп. „Масив“ във В. Търново, които са сред челните колективи в страната.

И в доклада, и в изказванията не бяха отминати слабостите, подценяването на тази важна задача, които все още допускат някои органи на съветите, предприятията и обществените организации. Единодушен бе изводът, че в центъра на учебната дейност през 1963/1964 година трябва да бъде високото качество на учебния процес, организирането на занятията с ярко очертана практическа насоченост.

Председателят на Окръжния комитет на ДОСО подполковник Н. Недев обяви заповедта на Началника на гражданската отбрана в нашия окръг, с която се награждават отличили се председатели на народните съвети, ДОСО и БЧК през миналата учебна година.

Другарят Йордан Костов връчи наградите на най-добрите.

Ал. ТОШЕВ

ПРЕД НОВАТА УЧЕБНА ГОДИНА

През първата учебна година за масово обучение на населението в страната по гражданска отбрана 1962—1963 г. в окръга се постигнаха добри резултати. Комитетите на ДОСО и БЧК, съответните органи и широкият актив от добре обучени кадри извършиха полезна работа.

През първия период на обучението се видяха много положителни страни, които трябва в бъдеще да се внедрят. Добре бе организирана работата в Горна Оряховица, Павликени, Полски Тръмбеш, Обединение, Самоводене, Караисен, Морава, Беброво. Не така бе в Алеково, Сухиндол, Върбовка и др.

Планът за обучение през следващата година е по-тежък, но съобразен с придобития опит, с квалифицираните кадри, с възможностите на окръга.

За тази цел Окръжният народен съвет и окръжните комитети на ДОСО и БЧК организираха от 16 до 18 т. м. във В. Търново окръжен методичен учебен сбор на 90 старши ръководители методисти.

Б. Минков

Окръжно състезание по конен спорт

През годината в окръга бяха проведени четири районни първенства по конен спорт.

На 15 септември в с. Върбовка се състоя окръжното първенство по конен спорт.

Пред многобройната публика най-напред скачаха състезателите от лека категория, след това средна и накрая тежка. Публиката остава все с добри впечатления. Води се оспорвана борба между Иван Първанов, Захари Гюров, Илия Кабаиванов и Никола Ботев, всички от тежка категория. Борбата е с елиминиране на 1.30 м височина. Пусканията стават по двойки. Последни останаха Иван Първанов и Захари Гюров. Кой от двамата ще победи? Стартът е даден. Тук Първанов е по-бърз и с най-малко грешки напуска паркура.

След това по желание се явиха състезатели във висша категория — за покриване нормите за майстори на спорта. В тази категория се яви и Иван Първанов. От всички единствен той премина най-тежкия паркур без всякакви грешки, без да свали нито едно препятствие. Напускайки паркура, Първанов тържествено премина около многобройните зрители. Духовият оркестър поздрави новия майстор на спорта.

Съдийската комисия обяви за победители Иван Серафимов Първанов от с. Върбовка — преодолял паркура при 0 грешки за 92 секунди. На второ място се класира Илия Кабаиванов и на трето Захари Йорданов Гюров.

В комплексното класиране начело застанаха колективите на Върбовка с 64 точки, Караисен и Батак, Овча могила.

Зах. ЗАХАРИЕВ

от Обществената редакция на в. „Борба“ — в с. Върбовка

Участниците в състезанието

ДЪРЖАВНО ЗЕМЕДЕЛСКО СТОПАНСТВО-ЛЯСКОВЕЦ
ФИЛИАЛ ВЕЛИКО ТЪРНОВО

търси
за нуждите на филиала във Велико Търново двама работници за камион

Заплащане по разценки. Постъпване веднага.

За справки: в канцеларията на филиала на Беляковското шосе или тел. 31-06 и 36-06.

3—3

Техникум по Електротехника „М. В. Ломоносов“
ГОРНА ОРЯХОВИЦА

съобщава

че за учебната 1963/64 година ще приеме 70 курсисти и курсистки във вечерните паралелки по специалностите:

РАДИОТЕХНИКА И ТЕЛЕВИЗИЯ и
ЕЛЕКТРОЕНЕРГЕТИКА И ЕЛЕКТРООБЗАВЕЖДАНЕ НА ПРОМИШЛЕНИТЕ ПРЕДПРИЯТИЯ.

Срокът за подаване на необходимите документи е 21 септември 1963 година.

ОТ ДИРЕКЦИЯТА

2—2

ДЪРЖАВЕН ВАГОНЕН ЗАВОД „А. ЖДАНОВ“
Дряново

Търси лица с висше техническо или със средно техническо образование и необходимия трудов стаж за следните длъжности:

1. Главен енергетик
2. Технолози
3. Конструктори

Заплащане съгласно щатното разписание за завод II категория.

Справка: Личен състав при Завода, телефон 26.

2—2

НИКОЛАЙ АСАНОВ И ЮРИЙ СТУРИТИС

ЯНТЪРНО МОРЕ

96

РОМАН, НАПИСАН ПО СЛЕДИТЕ НА ДЕЙСТВИТЕЛНИ СЪБИТИЯ

Силайс, малко объркан, измърмора:

— Щом така искате... Ще го предупредя...

Силайс се отдели, а Лидумс се заеше, подсвиркайки си, да сложи ред в своя гардероб. Всякакви откъси от народни латвийски песни, куплети от химна на „горските братя“ и от песента „Не се боим от чекистите“ трябваше да звучат отчетливо на магнетофона, ако такъв е поставен някъде в стаята му.

Костюмът, подарен със старанията на Големия Джон от името на английското правителство, още не се беше измачкал, ризите, изгладени под наблюдението на мисис Флауер, бяха свежи и даже напарфюмирани, вратовръзките, купени под ръководството на Еди Флауер и Силайс по време на пътешествията из Лондон, не бяха ярки и предизвикващи. Пеоничките на Лидумс звучаха все по-весело и по-весело.

В осем без пет Силайс, Вилкс и Лидумс бяха вече около посолството. Визитата се считаше за официална и закъснението би било непростително.

Посолството се помещаваше в триетажен дом. Долу — канцеларията, на втория и третия етаж — личните апартаменти на посланика. Впрочем цялото здание изглеждаше мъртво. На Лидумс се искаше да запита, кой посещава канцеларията на посолството, но Силайс вече позвъни.

Портиерът, отвори вратата, подозрително огледа гостите, но позна Силайс и бързо пое шлиферите. Някаква млада жена ги заведе горе в гостната.

В същия момент, когато пратеникът на Будрис и неговата свита влязоха в гостната, от противоположната страна на тази достатъчно голяма стая се отвори друга врата и оттам бавно влезе плешив едър старец в чер костюм, направи три крачки и се спря.

Силайс представи Лидумса, каза няколко думи за бойната дейност на групата на Будрис, свързала се най-сетне със своето правителство. Мимоходом той похвали Вилкс, който намерил и свързал групата на Будрис със „заинтересованите лица и организации от свободния свят“...

Тогава в строго съгласие с дипломатическия протокол Лидумс направи няколко крачки напред, поздрави „държавния глава“, пожела му добро здраве и дълги години живот за благото на неговите поданици и, като се приближи, му връчи подаръка от Будрис.

Заринш се държеше като в театър, даже трябваше сълзите. С трепереш, трогателен глас, съжали ония беднячета, които са принудени да живеят в горите на Латвия, преследвани от червения терор, спомни и своето тежко минало, което се отнасяше към времето на Октомврийската революция и гражданската война, и се оплака, че реакционните латвийски организации начело с епископ Ранцан се опитвали да му отнемат „извънредните пълномощия“, подарени му от Улманис, тогава когато целият народ на Латвия — той виж да това по хубавия подарък на Будрис — стои на негова страна и ще го защищава от всякакви ранцани и фелдманисовци...

Протоколната част от беседата завършваше. Заринш покани всички да седнат и с чисто детско любопитство се зае да разглежда кутията. Накрая той превъртя ключа в ключалката и отвори капака.

Кой знае какви мисли минаха през главата му в ония мигове, когато той извади пълна шепа янтар и започна да го пресипва от ръка в ръка, любувайки се на златната игра, на топлата светлина, на жаркото слънце, затворени в тези късчета древна смола.

Но ето той въздъхна, разсеяно хлопна капака на кутията и каза:

— Много съжалявам, господин Казимир, че жена ми и дъщеря ми отсъствуват. Те биха се зарадвали на вашия подарък заедно с мен. Но, ако вие позволите, ще ви помоля да ме навестите в домашна обстановка. И дъщерята, и жената ще се радват да побеседват с човек оттам...

— Ще бъда щастлив! — поклони се Лидумс.

— А сега, ако позволите, ще ви задам няколко въпроса...

Лидумс пак се поклони.

Заринш веднага показа своите необикновени дипломатически способности. Онова, което не му харесваше в съобщенията на Лидумс, той без стеснение отхвърляше, без да желае да слуша, а онова, макар и в малка степен да оправдаваше неговите предвзети предположения и оная откъслечна и най-често лъжлива информация, с която той разполагаше, се стараеше да потвърди макар и само за себе си, измъквайки даже една нужна фраза от Лидумс.

Но Лидумс не искаше да се стеснява. Не случайно той застави да поканят тук Вилкс! И той безпощадно разбиваше една илюзия след друга, стараейки се да не забелязва жалния поглед на „президента“, да не слуша предупреждаващия шепот на Силайс, заставяйки бедния Вилкс да потвърждава всяка негова дума.

— Настроенията на интелигенцията ли? Тук болшевиките не са се поскъпили и са изпълнили всички свои обещания: интелигенцията има работа, пари, обезпечено бъдеще. Ето Вилкс забеляза, колко много са в Рига частните автомобили. Да, безработица сред интелигенцията няма. При завършване на висшите учебни заведения на випускниците се предоставят места. Разбира се, недоволни има. Сред възрастните много помнят ония времена, когато инициативният човек можеше много бързо да стане богат; сред младежите това са авантюристите или обидените от факта, че са им предложили работа в друга република, а те не искат да отидат и сега предпочитат да работят като продавачи, келнери. Но такива са много малко. Да, болшевиките са привързани към дисциплината, но те искат дисциплината да е съзнателна и с това привличат много хора, които биха могли да бъдат наша опора в борбата против болшевизма...

— Глад ли? Какво говорите, какъв глад? Ето Вилкс може да потвърди, че магазините и пазарите са пълни с продукти...

— Работниците ли? Но работниците и преди идването на Съветите бяха недоволни от нашата политика, а сега, когато им са предоставени всички права, когато те ежегодно отиват в отпуска, не плащат за лекарска помощ, не се страхуват от безработица, те, разбира се, не ще почнат да стачкуват...

— Селячеството? Ние имаме известна опора сред обидени състоятелни хора, както ги наричат болшевиките, кулаците. Има още тъй наречена средна класа, или, както казват болшевиките, еснафите, но това са страхливци...

— Революция вътре в страната ли? Не, това е химера! Още при първия опит да се вдигнат нашите разпокъсани отряди ще бъдат унищожени и вече не ще остане никаква вътрешна сила за създаване на ред.

Заринш все повече се натъжаваше, но при последните думи на Лидумс тръсна глава, като стар боен кон.

— Ние също пазим тези вътрешни сили. Главната ни надежда е войната!

(Следва)

в-к „БОРБА“
стр. 4, бр. 113, 19. IX. 1963 г.
21 301

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново ул. „Васил Левски“, №11 ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор — 24-58, зам. гл. редактор — 25-26, отдел „Партиен живот и пропаганда“ — 25-27; отдел „Народно стопанство“ — 24-59; отдел „Култура и бит, хумор и сатира“ 31-41; счетоводство — 32-59; канцелария — 31-25; коректори и дежурен редактор 24-89.